

Index Rerum.

ter sanctos numerat Martyrologium Romanum die 13. Julij; floruit anno mundi 3027. ante Christum natum 2861. O. 2. R. 3. n. 413. p. 62.

Josue.
Liber ejus habet nomen à factis, & gestis Josue. O. 1. R. 3. q. 5. n. 239. p. 7.
Hic liber Josue Canonicus, & in magna semper auctoritate apud omnes. 240. ibid.
Circa auctorem multæ variaz sunt sententiæ. n. 241. ibid.
Communis, & vera sententia: liber scriptus est à Josue. n. 242. ibid.
Stabilitur hæc veritas duplici fundamento. n. 243. & 244. ibid.
Ponuntur tria fundamenta contraria, & solvuntur. n. 245. & 246. p. 38.

Isaias.
Isaias, valde, sublimè, & altè explicat ad vivum omnia Christi mysteria, unde dicitur Propheta Evangelicus, floruit circa annum mundi 3137. ante Christum natum 830. O. 1. R. 3. q. 22. n. 392. p. 60.
De Isaias, sic scribit, Martyrologium Romanum die 6. Julij in Judæa sancti Isaiæ Propheta, qui sub Manasse Rege lectus in duas partes occumbit. n. 395. ibid.
Auctor est sui libri; an canticum illud, quod habetur, capite 38. Ego dixi in dimidio dierum meorum, fuerit ab Isaias, vel Rege Ezechia, hoc secundum probabilis, n. 396. ibid.

D. Isidorus.
Ex mandato Concilii Toletani, in officio Ecclesiastico, quod composuit, in una ex ultimis orationibus Virginem celebrat Conceptam in gratia sine peccato originali. O. 4. q. 16. n. 113. p. 530.

Judas Apostolus.
Dicitur Labæus, dicitur, filius Mariæ Alphæi & quomodo hæc dicitur soror Virginis, O. 1. R. 5. q. 19. n. 763. p. 116.
Multi hæretici negant, hanc epistolam esse Canonicam, n. 764. p. 117.
Fide tenendum est esse Canonicum, num. 764. p. 117.
Solvuntur argumenta adversariorum, n. 766. & 367. ibid.
Apostoli frequenter scribebant Græco sermone. n. 768. p. 118.
Ex eo, quod aliquid in scriptura, non referatur non inde falsitate est arguendum. n. 769. ibid.
Liber Enoch est apocryphus, rectè id, quod est verum citari potest. p. 720. ibid.

Judiæ.
Hic liber Canonicus, & multæ auctoritatis; O. 1. R. 3. q. 6. n. 247. p. 38.
Circa auctorem hujus libri, magna est diversitas opinionum, n. 248. & 249. ibid.
Verior sententia, quod fuerit à Samuele scriptus. n. 250. ibid.
Cur in Catalogo Judicum de Saule ac Samuele nulla sit mentio, n. 251. p. 39.

Liber Judith.
Liber est Canonicus ut certum de fide. n. 286. p. 44.
Magna dubitatio, circa auctorem hujus libri: probabilis, quod fuit Joachimus, à n. 287. usque 290. ibid.

Liber idioma Hebraico scriptus. n. 291. p. 45.
Aliqui graves auctores tenent historiam contigisse ante captivitatem. p. 292. ibid.
Probabilior sententia post reditum à captivitate. n. 293. ibid.

L

D. Laurentius.

Justinianus multis in locis docet, quod omnes, qui nati sunt ex Adamo contraxerunt originalem culpam, excepto Christo, & ejus Matre Sanctissima. O. 4. q. 16. n. 121. p. 530.

Leo Imperator.

Orationem composuit pro immaculata Conceptione Virginis Mariæ. O. 4. q. 18. n. 144. p. 533.

Lex.

Lex non solum Canonica, sed etiam civilis ac Regis mandatum obligant in conscientia, quam obligationem negant aliqui hæretici. O. 1. R. 40. q. 1. n. 1. p. 73.

Vera sententia affirmat, tam de lege Ecclesiastica, quam civili. n. 2. 3. & 4. ibid.

Probat etiam ratione à priori. n. 5. ibid.

Præoccupatur obiectio, quia peccatum, non solum est contra legem Divinam, sed etiam humanam. n. 6. ibid.

Ponuntur, & solvuntur argumenta adversariorum. à n. 7. usque 12. p. 374.

An verò lex injusta valeat obligari in conscientia, maxime dubitatur, quia de ratione legis est, quod sit justa. q. 2. n. 3. ibid.

Ex quatuor capitibus, lex potest esse injusta. n. 14. ibid.

Primo lex potest esse injusta, quia est contra legem Divinam ac bonum commune, n. 15. ibid.

Lex si à principio est inutilis, & postea est utilis bono communi, tunc obligat. n. 16. p. 355.

Secundo lex potest esse injusta, ex defectu potestatis in legislatore. n. 17. ibid.

Obediendum est tamen legibus ac sententiis, latis à tyranno dum est in possessione pacifica regni. n. 18. ibid.

An verò tyrannus peccet in talibus ferendis legibus tenent Lessius, & Suarez, contraria sententia verior. n. 19. & 20. ibid.

Solvitur obiectio contra nostram sententiam n. 21. ibid.

Tertio, tum lex cessat, quando ratio fundamentalis legis cessat. n. 22. ibid.

Lex quæ fundatur in falsa præsumptione non obligat. n. 22. ibid.

Sententia lata per testes falsos, non obligat. n. 28. ibid.

Lex poterit esse injusta, ex injusta materia distributione. n. 24. ibid.

Quando lex injustè excipit aliquas personas, non inde erit injusta, si illud, sit conveniens bono communi. n. 26. p. 376.

Ex quibus principiis colligendum est, legem humanam, graviter vel leviter obligare, inquirendum est, quia legislator humanus, non potest in materia levi graviter obligare. n. 26. ibid.

Materia ex se ipsa potest esse levis, vel gravis

Index Rerum.

vis, ex circumstantia. n. 27. ib.
Prima sententia affirmat, quod lex non potest in materia gravi leviter obligare. n. 28. ibid.

Secunda sententia negat de lege civili, affirmat de Ecclesiastica. n. 29. ibid.

Tertia & vera sententia affirmat, quod utraque lex potest. n. 30. 31. & 32. p. 377

Ponitur primum, ac secundum argumentum, ac solvitur. n. 33. 34. 35. ib.

Ad instantiam datur dispar ratio, inter votum ac juramentum. n. 37. ibid.

Ad confirmationem, ex voto oritur obligatio, juxta intencionem votantis, numero 38. ibid.

Ad tertium argumentum, ex contractu, ut sponsum, ac voto solemnè precise potest, citari obligatio levis, ac ratione damni illati valde gravis. n. 40. & 41. p. 378.

Ex verbis legis, maxime colligitur hæc obligatio legis. n. 43. & 44. ibid.

In Religionibus, ex communi praxi, ac uti, colligitur talis obligatio. n. 45. ib.

In decretis Conciliorum, ac pontificum, variaz sunt sententiæ. n. 47. 48. ibid.

Tamen his in verbis consideranda materia, circa quam cadunt. n. 49. p. 379.

Quando lex potest interpretari de veniali, non est explicanda de mortali, n. 50. ib.

Ex materia, ac illius circumstantiis, colligenda legis obligatio. n. 51. & 52. ib.

Ex poenis appositis in lege, colligenda gravis obligatio. n. 53. 54. & 55. ib.

Quando dubitatur, de gravitate, quomodo intelligendum, n. 56. ibid.

An verò quando in particulari, cessat finis legis, seu ejus ratio totalis, cessat etiam in particulari, ejus obligatio, dupliciter lex potest cessare. O. 2. R. 40. q. 4. n. 64. p. 380.

Prima sententia tenet, quod lex debet cessare in communi. n. 65. ibid.

Secunda docet, quæ est vera, sufficere quod ratio legis, cesset in casu particulari, n. 66. p. 381.

Probat ex jure canonico, ac civili, ac etiam rationibus. n. 67. 68. 69. & 70. ibid.

Adversariorum solutio exploditur. n. 71. ib.

Ponitur, & solvitur primum argumentum. n. 72. & 73. ib.

Ponitur, & solvitur secundum, n. 74. & 75. p. 382.

Ponitur, & solvitur tertium & agitur de lege præsumptionis. n. 76. 77. ibid.

Lex vetus.

Valde imperfecta, rudis, carens mediis, ad justificationem quod latius explicatur, verbo sequenti lex nova.

Lex nova.

Magna excellentia, ac præminencia legis gratia supra veterem.

De fide lex gratia defectior lege veteri. O. 1. R. 5. q. 1. n. 566. p. 85.

Prima excellentia legis gratia habet media ad justificationem, quibus carebat lex veteris. n. 567. ibid.

Secunda excellentia. Lex gratia ratione sui status, habet media ad gratiam, & sanctificationem, quæ non dabantur in lege veteri. ibid. n. 568. ib.

Tertia excellentia. In lege veteri dabatur gra-

tia, ex pretio solvenda. In lege gratia ex pretio soluto. n. 69. ibid.

Quarta excellentia, ratione legislatoris. n. 570. ibid.

Quinta excellentia ratione obiectorum credibilium. n. 571. p. 86.

Sexta excellentia. Lex vetus, fuit in umbris, & figuris, lex gratia in apertis, & manifestis. n. 572. ibid.

Septima excellentia ex parte sacrificij, quod non est ex sanguine hircorum, aut taurorum, sed ex corpore, & sanguine Jesu Christi & multis alias excellentiis, videbis, ibid. à n. 574. usque ad 587. p. 86. & 87.

Libertas Ecclesiastica.

Habet magnum fundamentum in jure Divino, nam Ecclesia Ecclesiasticaque persone, eorumque bona, ex jure divino, sunt immunita, ac libera, à potestate seculari. O. 2. R. 41. q. 1. n. 1. p. 387.

Ita aperte indicant Pontifices, ac Concilia, in suo modo loquendi, n. 2. ibid.

Probat ex facto Joseph ac ex verbis Christi Domini in solutione tributis. n. 3. ibid.

Nec obstat si dicatur, quod aliqui graves auctores negant esse de jure divino, quia multo magis auctores stant pro nostra sententia, & oppositam aliqui gravi censura afficiunt. n. 4. ibid.

Saltem negari non potest, quod radicaliter est de jure Divino. n. 5. ibid.

Ecclesia jure Divino habet potestatem acquirendi bona, & oblationes ad sui fabricam ac sustentationem suorum ministrorum. n. 6. p. 388.

Immunitas Ecclesiastica, seu libertas est de jure Canonico multis expressis locis in jure O. 2. R. 41. q. 2. n. 7. p. 388.

Probat ex factis multorum Pontificum n. 6. ibid.

Primum argumentum fundatur in falsa præsumptione, quod Ecclesia habeat multa bona. n. 10. 11. ibid.

Et esto id, quod falsò dicunt ac fabricantur, recurrendum est ad summum Pontificem, n. 12. ibid.

Secundum argumentum etiam rejicitur, nam facere legem quod subditi non relinquunt bona sua Ecclesie, est contra sacros Canones, & damnavit Paulus V. contra Venetianos à n. 13. usque 16. p. 389.

Potest aliquis ponere conditionem, ne ejus bona transcant ad Ecclesiam. de hoc non loquuntur jura, ut de principibus. n. 17. 18. 19. p. 390.

Quarum de aliquibus Regibus, qui sanguine, ac armis comparaverunt regna, hoc est commune omnibus ferè Regibus christianis. n. 20. ib.

Inde formatur argumentum pro nostra sententia stabilienda. n. 22. 23. p. 391.

Libri Canonici.

Quid sit Canon, & multæ derivationes ex eo. O. 1. R. 1. q. 2. n. 1. p. 3.

Dupliciter consideratur liber Canonicus in actu primo & in actu secundo. n. 12. p. 4.

Libri Canonici dividuntur in Canonem Sinagoga, & Ecclesie. n. 13. ibid.

Varia computatio, circa Canonem antiquum, n. 15. 16. ibid.

Index Rerum.

Ex Divo Hieronimo, quomodo antiquitas dividebantur libri, circa, quae tria maxime notanda sunt. n. 17. 18. 19. p. 5. Falsum est dicere, quod solum libri ex veteri testamento, qui citantur in novo sunt Canonici. n. 20. ibid. Canon Ecclesiae Catholicae, constat ex Concilio Tridentino, ac ex multis aliis Conciliis antiquis. n. 22. ibid. Libri sunt Canonici cum omnibus suis partibus prout habentur in biblia correcte Sixti quinti. n. 23. p. 6. Magna quaestio, utrum omnes libri veteris testamenti perierint, & ab Esdra fuerint recuperati, prima sententia est affirmativa. O. 1. R. 1. q. 3. n. 24. ibid. Ponitur primum, & secundum hujus sententiae fundamentum. n. 25. ibid. Secunda sententia est vera, multorum doctorum, & bonis fundamentis nititur. n. 26. 27. 28. ibid. Codices, quos sacri scriptores, suis manibus scripserunt non extant. n. 29. p. 7. Non est necesse ut extant, abundanter sunt approbati ab Ecclesia, & inde habentur, ut legitimi & Canonici 30. ib. Nehemias ex variis regionibus sacros libros, congregavit, & Esdras eos correxit, & emendavit. n. 32. ibid. Esdras praedictos libros scripsit, non antiquis litteris hebraicis, sed aliis denuo a se inventis n. 33. 34. ibid. Solvuntur argumenta contraria, & explicantur Patres in contrarium adducti, n. 35. 36. pag. 7. 8. An vero aliqui libri sacri, fuerint antiquitus qui perierint & modo non extant, Per sententia est negativa cum suis fundamentis, q. 4. n. 37. 38. 39. 40. p. 8. Secunda sententia est communis, & constat ex Patribus. n. 41. 44. p. 8. Liber Enoch fuit litteris traditus. n. 45. p. 9. Catalogus librorum, qui perierunt in veteri testamento, & non extant. n. 46. ib. Multi Auctores praedictorum librorum dicuntur Prophetarum ac videntes. n. 41. ib. Pars illa quae ad nos extat, est Canonica, n. 48. ibid. Solvuntur argumenta opposita. n. 49. usque 53. pag. 9. 10. Quare tamen Deus permisit tales libros perire, cum multi ex eis essent Canonici. O. 1. R. 1. q. 5. n. 84. p. 10. Cur autem tales libri perierint, causa maxime later, ait Divo Augustinus. n. 55. ib. Tres opiniones referuntur, & reprobantur, simul cum opinione Origenis. n. 56. 57. ibid. Opinio Divi Chrysostomi suas patitur difficultates. n. 58. ib. Perierunt primo ob peccata Judaeorum. n. 59. pag. 11. Perierunt etiam quia libri qui extant abunde sufficiunt ad nostram doctrinam, ac eruditionem. n. 60. ib. Litterarum inventores, ac usus scribendi, circa quod varia sunt sententiae, O. 1. R. 3. q. 3. n. 220. 221. p. 34. Nec Abrahamus, nec Moyses, nec alij supra dicti inventores sunt litterarum. n. 222. 223. 224. ibid.

Deus cum caeteris scientiis infudit Adamo, usum litterarum ac scribendi. n. 225. ib. Quod confirmatur ex variis nocumentis & historiis antiquissimis. n. 226. ibid. Primae litterae hebraicae ex quibus derivantur aliae. n. 237. p. 35. Qualia fuerint in exordio prima scribendi instrumenta. n. 228. ibid. Divus Lucas. De Luca nomine, & etimologia. O. 1. R. 5. q. 6. n. 627. p. 95. Qui & qualis fuit Divus Lucas, quanta virtutis. n. 629. ib. An fuerit Christi Domini discipulus. n. 629. 630. p. 96. Dicitur etiam a Patribus Apostolus. num. 631. ibid. Ex multis vitulis adscribitur Divo Lucae, & propriissime. n. 632. ib. Valde mirabiliter Divus Lucas describit suum Evangelium ascendendo. n. 633. ib. Lucas medicus, de misericordia ac beneficentia agit. n. 634. ib. Lucas pictor, & pictura valde utiles, num. 635. pag. 97. Qui loco, tempore, ac idiomate scripsit Evangelium. n. 636. ib. Lusitani. Lusitani euntes in Indiam, vaticinantur ab Isaia Propheta. O. 2. R. 4. q. 3. n. 26. 27. p. 391 Lusitani praedicatores, ac Reges dicuntur a Propheta Angeli veloces. ibid. Reges Lusitani mittebant Epistolas ad gubernatores Indiarum ad propagandam fidem. ibid.

M

Sanctissima Maria Virgo.

Ejus pura & immaculata Conceptio revelata est Sanctissimo parenti Eliae. O. 3. R. 1. q. 3. n. 64. usque 67. p. 452. Visa est Sanctissima Virgo in Christi vulneribus a quibus mirabiliter fuit redempta. ibid. Scripsit unam Epistolam ad Beatum Ignatium Martyrem. O. 1. R. 3. q. 2. 218. p. 33. Alteram scripsit sanctissima Virgo ad Messanenenses, in cuius rei memoriam Ecclesia Metropolis est ibi aedificata, & in multa veneratione habetur. ibid. Dubitatur cur hujusmodi Epistola, non sint Canonicae: quia de earum infallibili certitudine non constat. ibid. n. 219. ib. Machabeorum Libri. Isti sunt duo libri: contra haereticos tenendum est esse Canonicos. O. 1. R. 3. q. 24. num. 416. pag. 64. Horum librorum octo Auctores assignantur probabilis primum fuisse scriptum a Joanne affricano Simeonis filio ibidem n. 418. 419. ibid. Secundus liber est epitome ex libris Jasonis Cyrenaei. n. 419. ib. Valde difficile cognoscere ejus collectorem, probabilis, quod fuit Judas Effesus. n. 211. 65. Hebraice conscripti sunt libri. n. 422. ib. De tempore hujus historiae, ac nom in Machabeorum, n. 423. 424. ib. Mala

Index Rerum.

Malachias. Quisnam esset, longa quaestio est, legitur in Martyrologio Romano, die 14. Januarij, floruit circa annum mundi 3563. ante Christum natum 48. O. 1. R. 3. q. 23. numero 413. p. 63. D. Marcus Evangelista. De ejus excellentiis 4. Apocalypicos egi. O. 1. R. 5. n. 616. p. 94. Quis, & qualis fuit D. Marcus. n. 617. ib. D. Marcus Petri Comes, praedicat in Alexandria, ibi martyrio coronatur, corpus transfertur ad Venetias. n. 616. ib. Quidam dicunt quod scripsit sermone Latino alij Graeco, utroque idiomate scripsit. n. 619. & seqq. ib. Non servat ordinem temporis in Evangelio, sed ut audierat a D. Petro. n. 622. ib. Quo anno scripsit. n. 623. p. 95. Dicitur abbreviator Matthaei. n. 624. ib. Evangelium Marci magnum fructum protulit. n. 625. ib. In sua Liturgia pro Ecclesia Alexandriae, dicit B. Deiparam immaculatam, & omnibus modis irreprehensibilem. O. 4. q. 10. num. 66. p. 523. In quodam libro B. Marci ex traditione Ecclesiae Aegypti fit mentio de festivitate Conceptionis. O. 4. q. 11. n. 74. p. 524. Maria Deipara. Maria Virgo Ducatum, ac viam praebet Doctoribus ac praedicatoribus ad dicendum ac intelligendum. O. 4. q. 5. n. 22. p. 511. Deipara ut Ecclesia sine macula, ac ruga ac sine ulla vicissitudinis obumbratione, n. 23. 24. ibid. Deipara tota creata est in gratia Spiritus sancti. n. 25. p. 512. Solus deus sua infinita sapientia valet metiri, & dona B. Virginis cognoscere, & dinumerare. n. 25. ib. Deipara veluti prius fuit ordinata ad gratiam, quam ad substantiam. n. 26. ib. Mariae Virg. tanta gratia data est, quanta possibilem purae creaturae. n. 27. ib. Dona B. Virgini data, non sunt de potentia ordinaria, sed absoluta. n. 28. p. 513. Non ex studio litterarum, sed ex gratia dei magnalia Mariae cognoscuntur. q. 6. n. 29. ibid. Deipara a tota Trinitate est custodita, sigillo ipsius Trinitatis munita. q. 6. n. 31. 32. ib. Maria in sua prima formatione sine ullo peccati veneno. n. 34. 35. p. 514. Deipara simul fuit creata cum gratia ad instar Angelorum. n. 38. p. 515. In deipara tota est gratiarum plenitudo. q. 7. n. 39. p. 516. Deipara fulget & nitet in omni gratia. n. 42. p. 517. Deiparae puritas & sanctitas ex filio ejus Jesu cognoscenda. q. 8. n. 44. ib. Deipara tota a deo incipit, & tota ad deum terminatur. q. 8. n. 46. p. 518. In lacte Mariae summa gratiae dulcedo. n. 49. p. 519. In Deipara prius gratia quam natura. q. 9. n. 53. p. 520. Puritas Mariae imitatur puritatem filij sui, n. 54. ib.

Puritas & sanctitas deiparae dat odorem filij sui. n. 55. p. 521. Deipara imago ac forma dei. n. 56. ib. Pulchritudo, ac elegantia Mariae ostendit ingenium supremum artificis. ibid. Deipara incessanter in omni hora, & momento in nostrum auxilium, quaest. 19. num. 152. p. 534. Deiparae altitudines, non naturali discursu sed influxu divini auxilij cognoscuntur. q. 20. n. 161. p. 536. Vide Conceptio & paulatim. D. Mathias. Apostolus testatur Deiparam non fuisse conceptam in peccato. O. 4. q. 10. n. 62. q. 522. D. Maximus. In quodam sermone expressè ait Deiparam non fuisse contaminatam originali macula. O. 4. q. 16. n. 115. p. 530. Divus Mattheus. Variis in locis assignatis egi de D. Mattheo. O. 1. R. 5. q. 4. n. 604. p. 92. Causam quam habuit Divus Mattheus scribendi suum Evangelium. n. 605. ib. Magna est auctoritas Evangelij Matthaei. n. 606. ibid. Evangelium D. Matthaei, conversum est ex graeco in latinum. n. 607. ib. Spiritus sanctus, se contemperavit ingenio Matthaei in scribendo Evangelio. n. 608. ibid. Quo sermone & anno scripsit. n. 609. p. 91. Titulum Evangelij esse positum ab Ecclesia dicunt aliqui; probabilis esse positum a D. Mattheo. n. 610. usque 613. ib. Solvuntur argumenta contraria. n. 714. p. 94. Dicitur Evangelium secundum Mattheum. n. 615. ib. Deiparam celebrat sine ullo peccati nodo. O. 4. q. 10. n. 62. p. 512. Miraculum. Miraculi nomen, a quo derivatur. O. 2. R. 42. q. 1. n. 1. p. 395. n. 2. ib. Miraculum est opus solius Dei, signum, ac sigillum Divinitatis, testimonium Dei, loquela, ac pignus ejus. ib. n. 3. 4. ib. Miraculum, est opus ratum, & extraordinarium, supra virtutem omnium naturalium, causarum. n. 1. 6. p. 396. Miraculum a solo Deo fit, & inde solum in testimonium, & confirmationem veritatis. O. 4. q. 19. n. 158. p. 535. Pura & immaculata Virginis Mariae Conceptio multis miraculis est a Deo testificata. O. 4. q. 19. n. 157. & seqq. ib. Ad excellentiam miraculi pertinet, quod fiat celeriter, ac confestim, non tamen semper sed aliquando fit paulatim, ac sensim, n. 8. p. 396. Veritas Miraculi, maxime consideranda est ex perseverantia in effectu, unde sol ad vocem Josue substitit per spatium unius diei, ad evidentiam miraculi. n. 9. p. 396. Ad evidentiam miraculi, requiritur, multiplicitas actuum. n. 11. p. 397. Sanitas morbi, dum quis Beatam Virginem deprecatur hic & nunc miraculosa reputatur. n. 12. ib. Duplex est miraculum, unum secundum esse alterum